

Cristinne C. C.

veșnic

Milena Ionescu: Inger și Demon

Ephialte

PARTEA ÎNTÂI

Începutul unui Coșmar

QUANTUM
PUBLISHERS

2017

CAPITOLUL I – Heaven's Place

*„Cufundat în întuneric, lângă-o cruce mărmurită,
Într-o umbră neagră, deasă, ca un demon El
veghează”*

Mihai Eminescu, Înger și Demon

Nori denși de fum inundau totul în jur ca o ceață înecăcioasă. Lumini colorate își făceau loc, tremurând printre aburii gri, și dispăreau apoi, lăsând totul în semiîntuneric. Ici-colo, se ivea câte o siluetă ce se pierdea cu iuțeală, învăluită în negura mișcătoare. O muzică distorsionată se auzea dintr-un colț, dar murmurul vocilor era mai puternic și acoperea în parte ritmul ascutit al melodiei.

Fumul dens, clienții puțini și, în cea mai mare parte, aburiți de alcool, făceau din barul ăsta o camuflare excelentă. Aflasem de el întâmplător, cu o noapte înainte, când urmărisem o pradă sigură, printre tomberoanele de pe o străduță lăturalnică a orașului. Am amânat atacul pentru a-i permite victimei alese să se intoxice cu frică. Era un bărbat înalt și adus de spate, cu barba neîngrijită, îmbrăcat zdrențuros, cu ochii injectați și împresurați de cearcăne adânci, ce s-a aruncat disperat pe ușa barului în speranța unui refugiu. Zâmbind, m-am apropiat și eu de intrarea jerpelită și am privit pe deasupra ei, la plăcuța reclamei ce scotea un bâzâit strident.

Heaven's Place

Hmm! Numele mă amuza încă. Să nu iubești ironia?!

Nu-l mai auzisem până acum.

Familia noastră se mutase cu mai puțin de 3 ani în urmă în Mandaria și, deși ieșeam în fiecare seară, încă nu cunoșteam toate locurile și străduțele acestei așezări. Nu era foarte mare, însă era una dintre cele mai importante comunități. Fiind, de fapt, o peninsulă, era împresurată în cea mai mare parte de Marea Neagră și se prindea de continent doar printr-o fâșie îngustă care făcea trecerea până la așezarea Calatis. Toate tranzacțiile mai importante din Ținuturile de Mijloc se întâmplau aici, iar asta însemna un aflux de lume importantă, dar și multe scursuri care încercau să profite de pe urma lor.

Mișcarea permanentă de populație de toate felurile, ne asigura suficientă discreție pentru a ne putea hrăni fără probleme. Așa că, imediat după ce *Inițierea* mea s-a încheiat, am vândut tot ce aveam și ne-am mutat aici.

În plus, Consiliul era mult mai indulgent cu regulile în acest loc. De fapt, cred că o singură regulă era vitală să fie respectată aici dacă nu voiai să le atragi atenția: Nu încălca drepturile oamenilor! Atâta timp cât aceștia rămâneau în viață, totul era în regulă pentru ephialte.

Normal că Dani – frumoasa și stilata mea soră mai mare – insista până devenea enervant de pisăloagă, să nu mă hrănesc niciodată folosind un om pe care nu-l cunosc: „Asigură-te că știi în ce te bagi! Nu uita, să-ți cunoști victima! O ajută și pe ea, iar ție îți pot salva viața aceste informații!” și tot felul de *Blah-Blah-Blah*-uri din astea. Sigur, avea dreptate, dar chiar trebuia să se dea așa interesantă?! Și nu era ca și cum eram amnezică... Nici să fi vrut, n-aș fi putut uita. Îmi repeta lucrurile astea de fiecare dată când ieșeam să mă hrănesc.

Așa că îl urmărisem pe „alcool la purtător” ăsta mai bine de o săptămână. Mergea acasă doar când rămânea fără bani, când foamea își făcea loc printre aburii bahici, când hainele

ajungeau să îi pută insuportabil. Suna la ușa micii garsoniere și începea să se smiorcăie și să îngaima promisiuni pe care nici măcar în acel moment nu le credea. Și – culmea! – funcționau! Era primit, iar și iar, înăuntru. Oameni slabi și proști!

Bineînțeles că aseară avusesem parte de o „masă” bu-nică, deși tot nu eram sigură că acel bețivan notoriu merita starea de bine pe care i-o făcusem cadou. Speram să se învețe minte și să se întoarcă la nevastă-sa definitiv.

În seara asta însă, venisem să încep urmărirea unei alte potențiale victime. Locul acesta părea mult mai bun decât aleile unde obișnuiam să stau la pândă. Așa, plin de fum, vi-zibilitatea era aproape inexistentă, iar zgomotul... Ah! Perfect!

Nici nu le-am pomenit de el celor de-acasă. Voiam să mă conving întâi că flerul meu dă randament maxim, și abia apoi să mă laud.

Așezată într-un colț îndepărtat al barului, încercam să nu atrag atenția. M-am concentrat asupra barmanului. Acesta tresări ca după un fior rece și, fără să-mi arunce măcar o pri-vire, apucă repede un pahar și îl umplu cu un lichid arămiu. Se întoarse apoi către mine și îmi oferî băutura.

Mmmm! **Space!** Fusese licoarea mea preferată înainte de Inițiere. Destul de tare, dar cu un gust de zahăr ars, caramelizat, și puțin înțepător. Sigur că acum nu-i mai simțeam aroma și nici nu mă mai afecta în vreun fel.

Rămăseseră doar înțepăturile pe care le simțeam pe lim-bă. Unui om însă, chiar și unuia cu experiență, 2 - 3 shoturi i-ar fi dat stingerea, cu siguranță. Mă mai încapățânam să o beau din când în când, doar ca s-o vomit câteva minute mai târziu.

Am întins mâna și am luat paharul, fără să privesc în ochii barmanului. Derutat, acesta clipi des, apoi se îndepărtă fără niciun cuvânt. Nu eram maestră în acest gen de control, dar pe barmanul ăsta îl testasem și cu o seară înainte. Până la

un punct, avea o minte simplă și ușor de controlat, așa că eram liniștită în privința lui. Pentru oricine ar fi privit, aceasta scenă ar fi fost o imagine normală. Speram să par doar un client oarecare al acestui loc.

Îl tot simțeam din când în când însă, cum arunca câte o privire dezorientată înspre mine, apoi întorcea capul cu iuțea-lă. Știam ce vede și puteam să ghicesc ce gândește chiar fără să mă concentrez asupra minții lui.

Vedea chipul unei puștoaice, prea tânără să piardă timpul într-un asemenea loc. Am ridicat capul și am privit printre sticlele de băutură așezate frumos în spatele barului, în perețele de oglindă. De acolo mă privea, cu ochii mari și verzi, învăluit de o perdea de păr negru și ceva mai lung de umeri, chipul unei adolescente.

Daaa, foarte frumoasă! Arăt ca o puștoaică neocaptă! am gândit în ciudată.

Probabil că avusesem Inițierea cam devreme. Încă arătam prea tânără. Normal că nimeni nu mă prea lua în serios.

Mi-am apucat gluga hanoracului și am îndesat-o pe cap, lăsând să-mi iasă din ea doar câteva suvițe.

Oamenii ne considerau pe noi, ephialtele, făpturi frumoase, ispititoare, dar nu cred că eram foarte diferite de ei ca înfățișare. Poate doar pentru că nu ne îmbolnăveam și nu mâncam toate prostiile, pielea noastră își păstra frumusețea naturală. Asta și... Da! Faptul că nu îmbătrâneam. Rămâneam pentru totdeauna cu chipul și trăsăturile avute la Inițiere. Oamenii spuneau însă că arătam așa pentru a ne fi ușor să ne ispitim victimele, să le câștigăm încrederea, să le facem mai receptive. Habar n-am dacă aveau sau nu dreptate. Sincer, eu nu găseam părerea lor logică. Ephialtele erau poreclite „Coșmaruri” și se hrăneau cu energia umană emanată de frică.

Cred că toată povestea ar fi funcționat mai bine, dacă ephialtele ar fi fost hidoase. Și, oricum, nu știu dacă eu per-

sonal m-aș descrie ca o seducătoare. Nu, în comparație cu cei doi frați ai mei și mai ales cu Dani, sora mai mare. Felix și Marcus arătau foarte bine, dacă ar fi să judec numai după numărul impresionant de fete înnebunite și lăsate în suspine în urma lor.

Iar sora mea mai mare era – într-adevăr – foarte frumoasă. Cu ochii de un albastru intens, părul lung și blond, trăsături foarte fine, era mereu în centrul atenției oriunde ieșeam împreună. Arăta mereu ca scoasă din cutie. Avea niște idei foarte stricte cu privire la îngrijirea personală și ținută. Cu mine însă era cu totul altă poveste. Eu preferasem blugii și hanoracele de când mă știam, părul lăsat pe spate, fără cine știe ce împletituri, și încălțările comode. Eram, după cum Dani nu obosea să îmi tot spună, „*propriul ei Coșmar*”.

Ei, asta e! Nu toți avem aceleași calități! Și totuși, nu puteam să mă plâng. Dani îmi spunea mereu că am moștenit ochii mamei și că nu există în lume alții mai frumoși. Bănuiam că, mânăta de dragostea pe care mi-o purta, exagera la greu, însă asemănarea cu cea care îmi dăduse viață îmi era mai dragă decât orice altceva. Nu mi-o aminteam deloc. O pierdusem când eram foarte mică și faptul că frații mei îmi spuneau mereu că privirea mea aduce cu a ei, mă făcea să mă simt oarecum specială.

Barmanul, preocupat cu niște pahare pe care tocmai le spălase și le lustruise, scăpă unul pe jos, iar acesta se sparse într-o mulțime de cioburi. Zgomotul mă făcu să ies din tumultul gândurilor și să-mi amintesc de ce venisem, de fapt, în acest loc.

Am întors capul și am privit peste umăr. În tot barul nu erau mai mult de zece persoane, singure sau așezate în grupuri în jurul meselor. Era clar că nimeni nu venea aici pentru distracție. Atmosfera era mai degrabă apăsătoare.

În acel moment, ușa se deschise și bărbatul din seara tre-

cută se ivi în prag.

Tipic! Ai hotărât să-ți arunci șansa pe fereastră, carevasăzică... Hmm... Și te-ai întors în Heaven...

I-am aruncat o privire fără ca măcar să încerc să-mi ascund dezgustul.

Bărbatul nici nu privi în jur. Se îndreptă direct spre teighea și, nerăbdător, se cocoță pe un scaun. Cu o voce hârâită, comandă o votcă. În timp ce barmanul pregătea un pahar în care să-i toarne băutura, tipul își roti privirea împrejur, iscodind prin fumul dens. Când ochii îi poposiră pe locul unde mă aflam, ridică din sprâncene, și un zâmbet larg și tâmp i se întipări pe față.

Ciudat! E ca și cum m-ar recunoaște. Sunt sigură că l-am făcut să mă uite aseară. Poate că sunt mai slabă la asta decât credeam.

Se ridică încetișor, își luă paharul și porni ușor legănat spre colțul în care mă așezasem. Luă loc pe scaunul de lângă mine și-și dresе forțat glasul, iar acest lucru îl făcu să răbufnească în tusea hârâită a unui om obișnuit să fumeze de foarte mulți ani.

Nu am schițat nicio mișcare, iar expresia feței mi-a rămas impenetrabilă. Speram că nu-și mai amintea „întrevederea” de seara trecută. Oricum, eram curioasă. Ce naiba o fi având individul ăsta în cap?

— Hei, puicuță, ce faci aici singurică? Nu vrei nițică companie? Io-s Barbu, dar toată lumea-mi zice Bobo... Ce zici? Vrei un pic de Bobo? Ha! Ha! Ha! Te-ai prins? Bobo... Io-s Bobo... Și... Ha! Ha! Ha!

Bărbatul își dădu capul pe spate într-un răs ce semăna cu croncănitul unei ciori. Apoi, se întoarse din nou către mine și mă privi aplecându-și capul și vârandu-se forțat în câmpul meu vizual. Am continuat să rămân nemișcată și inexpresivă, cu privirea în paharul meu cu Space, încă plin, a cărei margine

o mângâiam ușor cu un deget.

— Ești dată naibii, puicuțo! Frumușică foc! Hei! Domnișorico! Cu tine vorbesc! Ți-am spus cum mă cheamă... Acui rândul tău, nu?

Foarte încet, mi-am răsucit capul în direcția bărbatului de lângă mine și l-am fixat. Știam cum poate afecta privirea unui ephialt înainte de a se hrăni, dar, de data asta, nu aveam de gând să-l protejez deloc de teroarea pe care i-o insufлам. Îmi puteam vedea chipul în căutătura terifiată a zevzecului. Ochii mei verzi păreau de gheață și îl străfulgerau până în adâncul sufletului. Rânjetul larg de pe fața acestuia se stinse brusc și împietri, neputând să se uite în altă parte. Îi auzeam inima bubuindu-i în piept, îi vedeam fața albindu-se de spaimă, iar în jurul ochilor căscați într-o grimasă de șoc începură să se vadă cearcăne adânci și închise la culoare. Pe măsură ce conștiința mea pătrundea mintea slabă a bărbatului, parcurgând drumul deja știut spre centrul său de teroare, acesta se afunda din ce în ce mai mult în întuneric și în disperare. Pentru o clipă, își aminti că mai simțise ceva asemănător, cu o seară în urmă. Totuși, parcă senzația nu fusese chiar așa de intensă. Și, undeva, în tenebrele interioare, simțea că toată această disperare se va termina cu bine, că lumina va reveni. Dar nu... Acum realiza că i se întâmplă din nou și, de data asta, totul părea fără speranță.

N-o să scape! N-o să se termine niciodată! Nu va mai simți căldură, nici bucurie; nimic altceva în afară de groază, frig și întuneric.

— Destul!

Cuvântul fusese rostit aproape în șoaptă, pe un ton răspicat și plin de autoritate, ca o muștrare făcută unui copil care a întrecut măsura.

Fără să vreau, am tresărit puțin și, pentru o secundă, am închis ochii. Am întors capul în direcția din care venise glasul.